

же Груева, а тѣй също оказва давление на правителството и на партийгѣ и даже ги заплашва; че може да произлезе клание; че не въ такава мрачно положение се намира страната, както я рисува Кап. Вазовъ; съ една рѣчь — че страната дѣйствително се намира въ незавидно положение, нѣ не се нуждае отъ спасение, и свалянието на Княза не е единственното и послѣдно срдство да се избави страната отъ незавидното положение. Въ 3 ч. заедно съ Кап. Вазова дойдоха при меня батарейнитѣ командири капитанитѣ: Бѣловъ, Стояновъ, и струва ми се, Митителовъ. Тѣ сичкитѣ захванаха да ма убѣдяватъ и упрѣкватъ въ нерѣшителностъ. Азъ имъ казахъ, че не само нерѣшителностъ, нѣ страхъ ма обзема отъ послѣдствията, които ще произлѣзатъ отъ това не популяризирано и несправедливо дѣло. Исказахъ имъ и причинитѣ на моятъ страхъ и се помжчихъ да ги убѣдя да оставятъ на страна увлечението си, да поглѣдатъ по сериозно на това дѣло и тогава навѣрно ще се откажатъ отъ него, макаръ само за това, че то не е работа на войската и пр. Струва ми се, че тѣ тоже ма заплашваха съ смъртъ, нѣ това заплашване ми омръзна и захванахъ да не обръщамъ на него внимание. Тръгнахме съ Вазова за Перникъ. Изъ пѣтятъ му изказахъ сичко, което можахъ да извлѣкж изъ София и свойто си заключение по дѣлото, като го молихъ да прекратятъ тѣзи работа. Той ми каза, че тѣй скоро неможе и азъ не съмъ испиталъ добрѣ работата и съмъ си направилъ криво заключение и ма приглашава да вѣрвамъ на тѣхъ, които добрѣ знаятъ работата, които дълбоко се